

— Царвуля ми ще ви омаца одъра, бая Мичо, ама прощавай...

И Огняновъ влѣзе въ стаята.

Спуснахъ се, запругъръщахъ въскръсналия. Распитвания, възклицания, излияния, чудо радостъ! Огняновъ останае най-спокоенъ, по видимоу.

Когато се уталожихъ, бай Мичо просълзенъ каза:

— Прѣдсѣдателю, земи си мѣстото, засѣданието не е се свършило!

— Примамъ, но само за днесъ, каза Бойчо усмихнатъ, и сѣднхъ въ кхтътъ. Сега видѣхъ, че и нему очитѣ засълзили. Това беззавѣтно горещо участие на другаритѣ му по дружба и по идея го покърти до дъното на сърдцето.

Бай Мичо посочи Кандова и каза:

— Ето и Кандовъ ни станхъ днесъ братъ.

Огняновъ срѣщнхъ погледа си съ Кандовия.

— Господинъ Кандовъ, България заслужва да се потрудимъ за нежъ.

— Даже да умремъ, отговори Кандовъ.

А бай Мичо се любуваше на Огнянова и не можеше да му се нарадва.

— Нѣма да те дадемъ, Бойчо, сега лесно, каза той и излѣзе на пруста — Велизарие! извика той тамъ, донеси два̀йсетъ цѣпеници изъ избата и ги нареди тука!

Синъ му изнесе два̀йсетъ пушки изъ скривалището и ги исправи задъ вратата.

— Заклучи сега вратнята съ ключа и съ катанеца.

IX.

Огняновъ прѣдсѣдателствува.

Засѣданието, подъ ръководството на Огнянова, се продължи.

Каблешковъ си отиде. Него го бѣше втресло.

Много важни въпроси се разгледахъ. Между тѣхъ,